

naar man har kaldet anteciperede Dechargelove i Anledning af de udenfor Finantsloven allerede afholdte Udgifter „Tillægsbevillinger“ — endog „rene“ Tillægsbevillinger; men uden her at ville opholde sig ved en Benævnelse, som forøvrigt vist ikke har bidraget til at klare Begreberne, maa Udvalget holde fast ved, at ingensomhelst paafølgende Tillægsbevilling kan bevirke, at en udenfor Finantsloven (eller foregaaende Tillægsbevilling) afholdt Udgift er afholdt efter Bevilling, at den ingensinde kan komme til at betyde andet og mere, end et Afkald paa for den saaledes uigjensindbetalt begaaede, formelle Lovovertrædelse at drage Vedkommende til Ansvar.

Dermed skal det ikke være benægtet, at, skøndt det ogsaa har sine mislige Sider, det jo kan være hensigtsmæssigt, at begaaede Overfridelser paa denne Maade snarest muligt forelægges den udgiftbevilgende Myndighed. Dette kan være ønskeligt for Rigsdagen, som derved erhverver et fuldstændigere Overblik over den hele finantssielle Status og en betimeligere Afgang til i fornødent Fald at gribe ind, ligesom det kun kan skærpe Bevidstheden om Ansvar hos dem, der foretage en i Finantsloven ikke hjemlet Disposition over offentlige Midler, naar de umiddelbart derefter skulle gjøre Rede derfor, fremfor naar dette kan udskydes til en fjernere Fremtid. Det kan ogsaa være ønskeligt for Regjeringen at forhandle Sagen med en samme bekendt Rigsdag, og navnlig at fremkalde denne Forhandling paa en Tid, da de Forhold og Stemninger, under hvilke Regjeringen fattede sin Beslutning, endnu ere i frisk Minde hos alle dem, der skulle bedømme samme (f. Ex. ved en extraordinær Udgift i Anledning af en farlig Smitsot, eller til Beflødningen og Forplejningen udover det Reglementerede til en under ualmindelige Forhold stillet Hær o. s. v.).

Imidlertid viser det løseste Blik paa vor hidtilværende parlamentariske Historie, at denne Sags nærværende Stilling hos os neppe er fyldestgørende. Der Hayes saaledes Exempler paa

Tillægsbevillingslove, hvori Udgifter, der ønskes bevilgede til Afholdelse, og Udgifter, hvis alt stæete Afholdelse ønskes billiget, ere blandede mellem hinanden, og andre, der kun omhandle allerede fuldbyrdede Udgifter. Blandt disse er der stundom medtaget Udgifter, der ere hjemlede ved alt stedfundne Bevillinger, medens andre Udgifter, der ingensomhelst Hjemmel have, ikke ere gjorte til Gjenstand for særligt Lovforslag. Der er bleven fordret Tillægsbevilling paa en Deel af de virkelig gjorte Overfridelser af Bevillingen, medens Resten af den til samme Tiemed og paa samme Maade gjorte Overfridelse har henstaaet til Revision og Decision, og der er fordret Tillægsbevilling af alt afholdte Udgifter for et større Beløb, end der efter Regnskabet's Udvisende virkelig har været afholdt. Der er endelig bleven fordret Tillægsbevilling, som, uden at være enten antagen eller forkastet, senere er bortfalden (ikke paa ny fremlagt). Trangen til nogenlunde faste Regler synes derfor indlysende.

Det turde i saa Henseende navnlig være ønskeligt, at der bestemtes skælnedes imellem den Finantsloven supplerende virkelige Bevilling af Udgifter, der ønskes afholdte (egentlige „Tillægsbevillingslove“), og Billigelsen af allerede gjorte Udgifter (altsaa nærmest „Indemnitetslove“ eller, som de med et mindre fremmed Udtryk maafee kunde benævnes, „Regnskabslove“). Mod Brugen af de første vil der aldrig kunne gjøres nogen Indvending; thi ligesom der ikke kunne være deelte Meninger om det Uønskkelige i, at selve Finantsloven bygges paa saa nøiagtige, fuldstændige og fremsynede Beregninger, at de derefter afholdte virkelige Udgifter saa nøie, som muligt, kunne falde sammen med sammes Forudsætninger, saaledes vil det kun kunne bidrage til at give Rigsdagens Udgiftsbevillingsret større Sandhed og Betydning, naar de Spørgsmaal, som ved Finantslovens Affattelse og Vedtagelse endnu ikke vare fremkomne, eller som derved ere blevne overseete, eller hvor de til Grund for samme lagte Formodninger vise sig urigtige, bringes til Rigsdagens Afgjørelse paa en Tid, da Samtykkets Rægtelse eller delvise eller